

EMY

Richard
Vokurka

Ilustrovala
Tereza
Ščerbová

A
DRAK

Albatros

Emy a Drak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Richard Vokúrka
Emy a Drak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

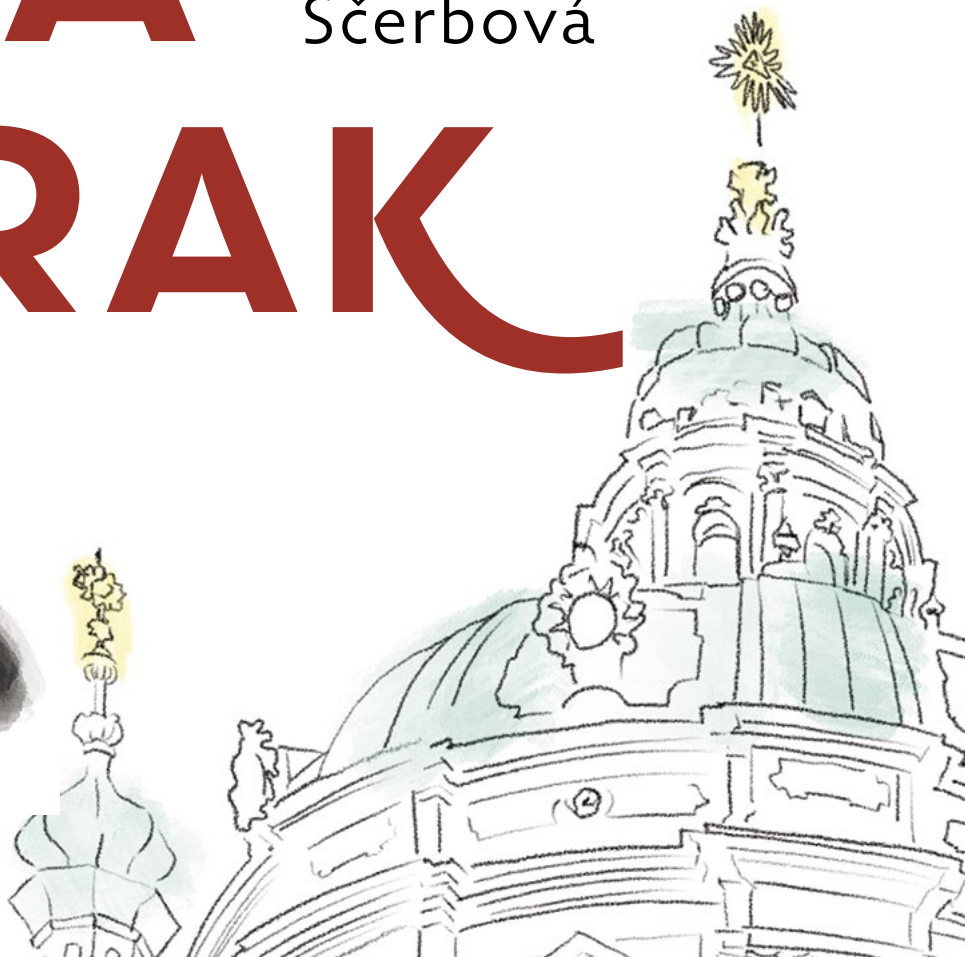
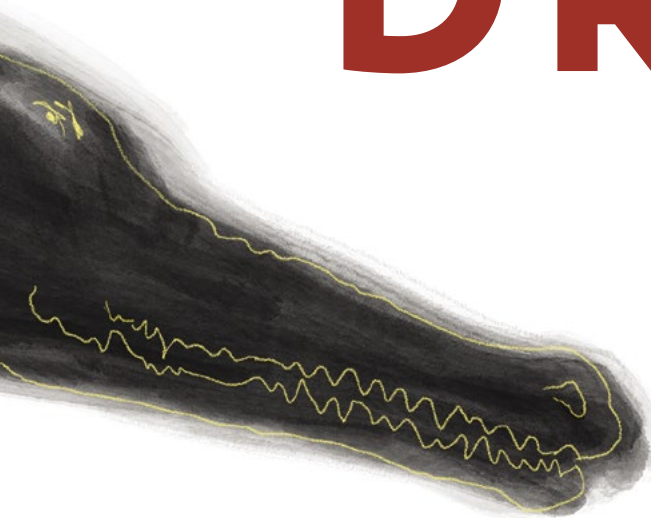
EMY

napsal
Richard
Vokůrka

A

ilustrovala
Tereza
Ščerbová

DRAK

Mikšovi, Eldovi, Čapince a všem, kteří mi s naší knížkou pomohli.

Richard

Kapitola první:

Starý i nový

Byl to starý a velký dům.

Když auto zastavilo na jeho úpatí, Ema ze zadního sedadla ani neviděla na vrcholek. Tatínek za volantem mlasknul, maminka se na tatínka usmála, pak oba koukli na Emy.

Promiňte, teď jsem vás možná zmátl, že? Ema a Emy nejsou sestry nebo tak něco, je to jedna Emy. Totiž Emy se vlastně jmenuje Ema, ale nikdo jí neříká jinak než Emy, takže se toho držíme i my.

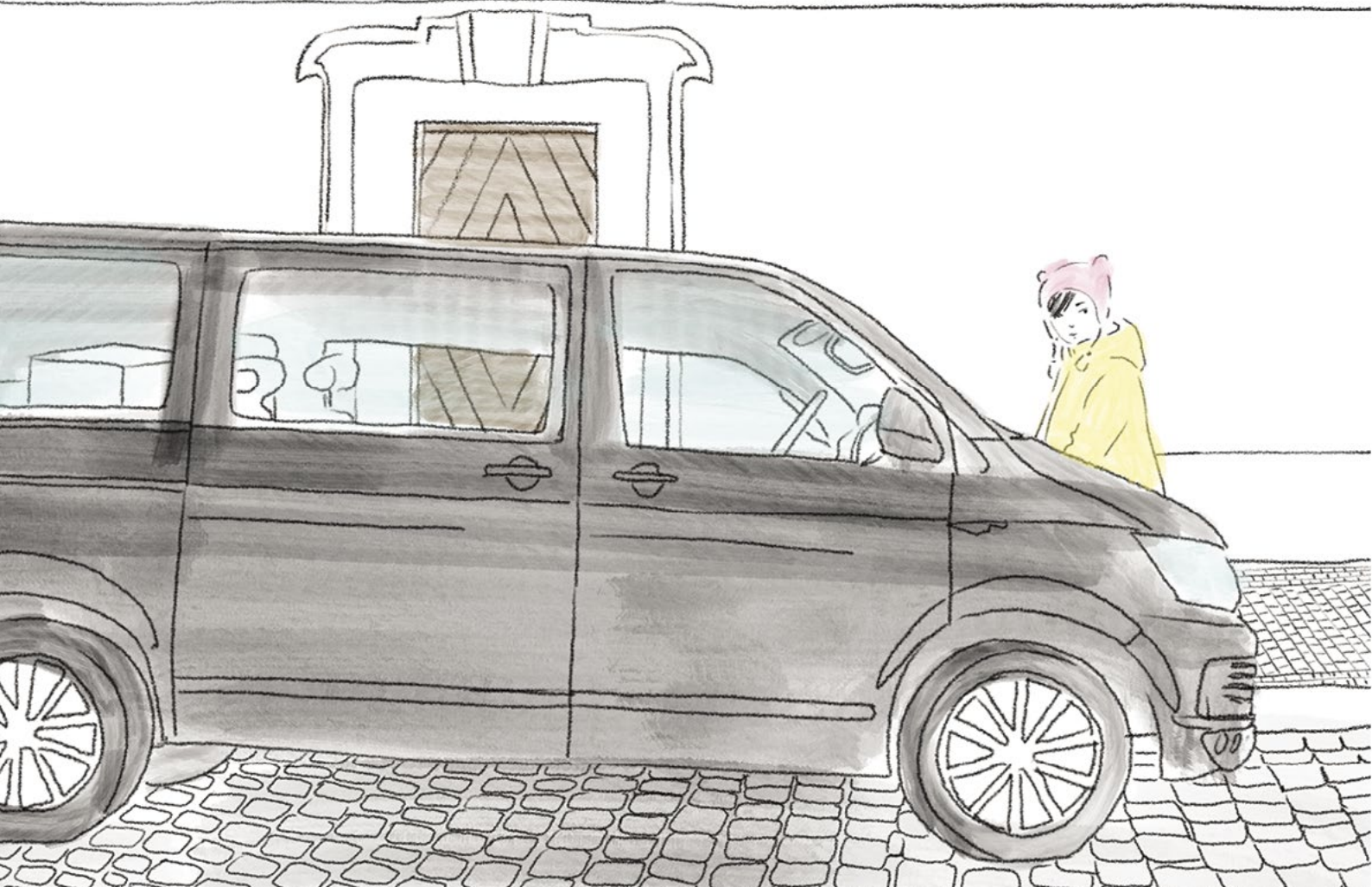
Rodiče byli nadšení a Emy přímo cítila, že se od ní očekává totéž. Ale zatím nevěděla. Starý byt, ve kterém žila odmalička, byl přesně tak velký, jak od něj očekávala. Nikdy neměla pocit, že by měl být větší, menší nebo jinak jiný. Nesdílela přesvědčení, že rodina si zaslouží něco lepšího a že lepšího znamená většího. Takže teď se cítila trochu nesvá, trochu zaražená, trochu podezíravá... ale dobrá, příznějme si, že i hooooódně zvědavá.

Nuže velké černé auto tedy před chvílí přeplulo přes Mánesův most na Malou Stranu a teď sebevědomě zastavilo přímo před jejich novým velkým domem. I auto bylo vlastně příliš velké, jeho vůně příliš silná, ale v autě Emy bydlet nebude, takže to ji koneckonců trápit nemuselo.

Podívejme se radši pozorněji na onen dům. Ani rovný, ani křivý, ani veselý, ani smutný. Zvenku možná natřený novými barvami, ale Emy okamžitě poznala, že nový ani zdaleka nebude. Žil dlouhým životem, během kterého získal na svět okolo svůj tichý názor. Jako by zarůstal do všeho, co jej obklopovalo.

Určitě bude plný malých místnůstek, zákoutí a drobností, které rozhodně stojí za prozkoumání.

Neptejte se mě jak, Emy to zkrátka poznala. A začínala se těšit...

Kapitola druhá:

Na průzkumu

Trvalo několik dní, než Emy krůček po krůčku prolezla všechna patra domu a zkusila všechny kliky, většinu raději dvakrát. Konečně se tu začínala cítit jako doma. Těšilo ji vědět, kam které dveře vedou, do jaké místnosti svítí slunce nejdéle, odkud se dají pozorovat tramvaje v ulici a kam si může zalézt tak, aby viděla ostatní, ale nikdo neviděl ji.

A dům pro Emy tiše vymýšlel další schovky a drobná tajemství, jako by v tom sám nacházel zalíbení. Snad bychom mohli říct, že za těch pár dní se Emy s tímhle starým domem skamarádili.

A to jí ještě zbývalo prozkoumat zahradu! Zvenku přes zeď z ní sice zahlédla jen koruny stromů, ale kuchyňským oknem se dalo snadno nakouknout dovnitř.

Teď v říjnu naplňovaly zahradu ty nejkrásnější barvy podzimu. Jenom pár dní v roce je takových jako ty z našeho příběhu. Dny plné barev podzimního listí, kdy koruny stromů jsou ještě plné a opírají se do nich ostré sluneční paprsky, které mhouří oči a hřejí na tvářích. Pokouší se o nás v těchto dnech jistá melancholická radost, která nás vybízí tiše se zastavit sami se sebou.

Emy by to celé nejspíš pojmenovala úplně jinými slovy, ale každopádně si zahradu nechávala až nakonec...

Když otevřela těžké dřevěné dveře, aby konečně vykročila z domu do zahrady, neviděla přes stromy a husté keře její konec žádným směrem. Jako by se dívala do lesa. Dokonce i drnčení tramvajů z ulice znělo zdaleka, tlumeně. Emy chvíli koukala, váhala. Pootočila hlavu a z kuchyňského okna v patře k ní dolehly zvuky mytého nádobí. Nádobí to obecně v povaze nemívá, ale tentokrát dodalo Emy trochu odvahy, s níž vykročila do zahrady. Obešla několik červenožlutých keřů a šla dál, až se před ní vylouppl vysoký dub. Pod ním stála lavička, na které někdo seděl.

Asi vám touhle dobou už nemusím dál naznačovat, že Emy byla neobyčejně zvědavá a zvědavá. Takže vás zřejmě nepřekvapí, že se toho někoho nezalekla. Proč taky? Starý muž vypadal docela klidně, nebylo pochyb, že sem patří. Zatímco on se na Emy nedíval, ona si jej prohlížela velice pozorně, jeho plášť, husté vousy, dlouhé vlasy, štíhlé a pevné ruce. Vedle něj se o lavičku opíral kus dřeva, který bychom nejspíš popsali jako... nu, jako hůl.

Emy popošla trošku blíž, ale muž jí stále nevěnoval pozornost.

„Dobrý den,“ špitla.

Nic. Tohle nebylo příjemné. Tatínek Emy učil, že *slušností, ba povinností je zdravit jako první*. Jenže to nebývá tak jednoduché, jak by se leckomu mohlo zdát. Znáte to, když se před vámi najednou objeví někdo, koho možná znáte a možná ne? Na chvíli zaváháte, jestli máte pozdravit, kdo se má vlastně ozvat první, a v tom rozpaku jen nejistě něco mňouknete. Ten druhý je na tom nejspíš podobně, takže se navzájem minete a máte z toho divný pocit oba. Emy se stávalo, že když už se odhodlala pozdravit, málokdo si toho všiml, a tak ji rodiče znovu a znovu poučovali, že *slušností, ba povinností je zdravit jako první*.

„Dobrý den.“ Tentokrát o něco hlasitěji.

Starý muž otočil hlavu, chvíli se na Emy díval, a pak odpověděl.

„Á! Dobrý den... ahoj!“

Posunul svoji hůl stranou, čímž srozumitelně udělal vedle sebe trochu místa. Pak se na Emy usmál tak, jak se na ni ostatní dospělí neusmívali. Cítila v tom něco víc osobního, nenuceného, upřímně potěšeného a veselého. Otočila hlavu zpátky k domu, ale výhled na kuchyňské okno jí zakrývaly větve stromů. Koukla znovu na lavičku. Muž se nyní zvědavě díval do koruny dubu.

Emy si chvíli kousala ret, až se rozhodla posadit vedle něj. Jeho plášť vypadal staře, zdálky snad mohl působit trochu špinavě, ale ve skutečnosti byl čistý a Emy se líbila jeho vůně. Jak bych vám ji popsal... voněl jako ty dny, které mají zanedlouho přijít. Dny, ve kterých listí všech podzimních barev odlétá ze stromů na zelenou trávu.

„Co je na tom stromě zajímavého?“ zeptala se, protože muž se tam pořád ještě díval.

„To nevím, ale řekl bych, že je prostě pěkný. Co myslíš ty?“

Emy se podívala a nakrčila nos: „Já bych řekla, že mu to sluší.“

Muž ještě chvíli dlel pohledem v koruně stromu, zatímco hlavu už pomalu otáčel k Emy.

„Tak přesně tohle by mě nenapadlo,“ pronesl a měkce se pousmál. Ale nejenom koutky úst, takhle si to nepředstavujte. On se usmál nějak celým obličejem najednou, až se z toho Emy usmála taky.

„Jsem tu poprvé, mamka vaří večeři,“ mávla směrem k domu. Muž přikývl, ale neřekl nic.

„Chodíte sem často?“

„Jsem tu poprvé,“ odpověděl.

„Aha,“ uvažovala Emy, „ale vy sem patříte.“

Tentokrát muž překvapeně zavrtěl hlavou.

„Emy!“ zavolala maminka zdálky, zřejmě z otevřeného okna.

„Mmm, ta večeře,“ usoudila Emy a seskočila z lavičky. Bylo jí trochu líto, že nemůže zůstat, tak se k muži ještě otočila. „Přijdu zase zítra,“ navrhla mu.

„Já taky,“ odpověděl a počkal, dokud se za ní dveře domu nezavřely.

Kapitola třetí:

Naposledy doma

„Emy, umyj si ruce! Kdo ví, na co všechno jsi sahala.“

„Já to v...“

„Umyj si ruce, Emy!“ zopakovala maminka toném, který znemožňoval další diskusi na dané téma.

V jídelně už bylo všechno připraveno s takovou péčí, jakou vždycky oceníme až zpětně, teprve tehdy, když vyrosteme a rodiče se o nás starat přestanou.

„Ahoj, tati!“

„Ahoj, Emy, měla ses dobře?“ ozvaly se noviny v křesle, pod kterými se právě jedna noha přehazovala přes druhou.

Emy to měla rozdělené následovně — měla ráda tatínka a neměla ráda noviny. Šustící stránky tak hloupě veliké, že nešly ani pořádně držet v ruce, jí připadaly přímo bytostně nudné. A tisíce malých rozmlžených písmenek, namačkaných jedno k druhému... vypadaly všechny podobně, bez fantazie!

Emy absolutně nechápala, jak může být tak nudnými písmeny zapsáno cokoli zajímavého. Přestože číst neuměla, z některých knížek a časopisů si četla ráda, ale noviny ji prostě štvaly a promiňte mi ten výraz!

Řeknu vám svůj názor — neumět číst může být daleko větší zábava než to umět, protože to, co číst musíme, za to mnohokrát nestojí. Ale kdo číst neumí, nemusí se tím nudit a může si kdykoli přečíst, co se mu líbí.

Jenže tatínek byl natolik dospělý, že ho bavilo číst i ty nejnudnější věci, dokonce i čísla! Emy věděla, že tatínka při čtení nemá rušit, ale s tím by se daleko nedostala. Neměla ho totiž rušit ani při jídle, ani při sledování televize, ani při rozhovorech s jinými dospělými, neměla ho rušit ani když spal... A to bylo dohromady tak všechno, při čem kdy svého tatínka viděla. Takže co teď?

Tatínek byl zkrátka ohromně chytrý, vzdělaný a důležitý, to jste už určitě pochopili. Pracoval na ministerstvu, což byl mimochodem důvod jejich nedávného stěhování. Řešil *vážné, seriózní záležitosti*. Emy věděla, že by měla umět říct, na kterém ministerstvu tatínek pracuje. Potíž spočívala v tom, že když nás něco vůbec nezajímá, málokdy o tom známe podrobnosti. Věděla ovšem, že v práci kladou ostatní pánové tatínkovi složité dotazy, protože on zná odpovědi. Emy si ho sama mnohokrát prozkoušela — dávala mu nejrůznější zapeklité otázky, ty nejtěžší, jaké ji napadaly, a tatínek vždycky na všechno znal odpověď! A právě proto ho teď potřebovala...

„Byla jsem dneska v zahradě,“ začala od lesa, vlastně od zahrady — víte, jak to myslím.

„Foukalo tam, až se stromy ohýbaly! Měla jsi šálu?“ vytáhla maminka naběračku z příborníku.

Místo Emy jí ovšem odpověděl tatínek: „Kdepak, na draky to ještě není, navíc v naší zahradě je moc stromů,“ prohlásil, aniž by kdo jiný pochytil, proč to říká.

„Na draky?“ zeptala se Emy, kterou to každopádně zaujalo.

„Jistě, děti se přece vždycky touhle dobou už nemůžou dočkat, až půjdou pouštět draky,“ oznámil věcně.

I když se Emy s tatínkem potkávala denně, nikdy si na rozhovory s ním úplně nezvykla. Musela si proto v duchu připomenout, co vlastně měla ještě před chvílíčkou v plánu...

„Tati?“

„M-hm?“ ozvalo se do šustění otáčené stránky.

„Jak se jmenuje ten čaroděj v plášti?“

„Který čaroděj, Eminko?“

„No,“ zapřemýšlela Emy, „je starý, fousatý, se světlými vlasy a má dlouhý plášť a dřevěnou hůl.“

Pozor, tohle tedy nebyla vůbec jednoduchá otázka ani pro tatínka!

Když noviny klesly natolik, že mu oči přestaly běhat po řádcích a zaměřily se na Emy, přiznal tím vážnost situace. V jeho pohledu sice nepřevládala nejistota, ale jisté překvapení byste tam určitě našli.

„Starý, vousatý kouzelník?“ rekapituloval.

Emy příkyvovala. Jednak ji vždycky potěšilo, když dokázala tatínka zaujmout, ale hlavně očekávala brzkou odpověď.

„M-hm, to bude Gandalf,“ odpověděl tatínek.

„Emy, nemyslíš spíš toho Bru-Brumbála? Ten je taky myslím hodně starý a vousatý,“ ozvala se maminka, která zrovna u stolu nalávala polévku. Těžko říct, kde získala maminka takové vědomosti, protože Emy ani tatínek nikdy o žádném Bru-Brumbálovi neslyšeli. Zato tatínek kdysi jako malý četl o Gandalfovi, a už byl rozhodnut.

„Prosím tě, Báro, co to sem pleteš, samozřejmě že ne! Já znám Gandalfa, a je to nejlepší čaroděj ze všech,“ oznámil.

„Ty ho znáš, tati?“ překvapilo Emy.

„Vždyť jsem to právě říkal. Ale to je už samozřejmě velmi dávno.“

Tatínek by se byl rád vrátil k rozmazaným písmenkům, ale maminka v tu chvíli prohlásila: „Pojďte ke stolu, nebo to bude úplně studené,“ a takovému příkazu nelze vzdorovat.

Servírovala se tatínkova nejoblíbenější polévka — písmenková.

Emy ovšem chuť jídla téměř nevnímala. Jako by celou dobu ochutnávala jediné slovo...

Gandalf

Tatínek zkrátka zná odpovědi na všechny otázky.

Kapitola čtvrtá:

S půlkou půlky rohlíku

Druhý den vyběhla Emy od snídaně ve chvíli, kdy měla v ruce ještě půlku půlky rohlíku. Chtěla se sice předtím podívat do zahrady oknem, ale ranní mlha byla tak hustá, že se v ní ztrácely i nejbližší stromy.

„Kam s tou čtvrtkou rohlíku, Emy?“

„Do zahrady, mami,“ zavolala holčička přes rameno.

„No dobře, ale pořádně se obleč! Ty červené boty, bundu, šálu...“

Jestli seznam pokračoval, to už Emy přes vlastní dupání neslyšela, ono ji to totiž nepříliš zajímalo. Boty a šálu na sebe hodila ve spěchu, ale pak, když z háčku sundala klíč a přiblížila ho ke dveřím do zahrady, najednou na spěch pozapomněla. Ve dveřích svítily malé tabulky mléčného skla... vlastně ne, to sklo nebylo mléčné, jenom se za ním převalovala tak hustá mlha...

... že se Emy vrátila

a zavřela poslední dveře v chodbě.

Kdyby se jí nějaký dospělák zeptal, proč to udělala, asi by jen zvedla ramena k uším a neřekla nic kloudného, ale sama prostě cítila, že takhle je to správně.

Klíč se v zámku otočil bez jakéhokoli cvaknutí, a dřevěné dveře do zahrady se s vydechnutím otevřely. Emy je za sebou zavřela a vyrazila do té části světa, která nebyla jejím domovem. Kuchyňské okno nad ní tentokrát zůstalo zavřené.

Bílá tma se rozprostírala všude okolo, nestudila, jen se tak koulela tam a zpátky a místy ji probodávaly úzké sluneční paprsky, které proklouzly větvím stromů. Stačilo udělat pár kroků, a Emy měla pocit, že je někde úplně jinde. Kterým směrem může být dopředu? Je to vůbec ta samá zahrada? Kolika závějemi mlhy musí projít, aby dorazila až k lavičce pod dubem?

Možná si představujete, že se Emy bála, to ovšem vypovídá více o vás než o ní.

„Proč bych se měla bát, vždyť je to přece jenom mlha,“ vysvětlila spíš sama sobě než nám.

Víte, kdyby v sobě Emy neměla dvojitou porci odvahy, nikdy bych vám o ní nemohl vyprávět tenhle příběh. Jak už jsem říkal, byla nejen statečná, ale i parádně zvědavá. Někdo takový se přece neotočí na patě kvůli mlze!

Jak se tak motala tam a zpět, zaslechla překvapující zvuk. Zněl slabě, ale bezpochyby to bylo zadrnění tramvaje z nedaleké ulice... a najednou měla jasno! Díky tomu tlumenému zacinkání přesně poznala, kde je kde. Stačilo se natočit podle zvuku, vykročit, a po chvíli se před ní z mlhy vyloupla včerejší lavička...

... která byla prázdná.

Docela prázdná, protože starý muž stál u kmene dubu a opíral se o svoji dlouhou hůl. Vypadal úplně stejně jako včera, jen od úst mu právě vycházel hustý oblak bílé páry, který se spojoval se vší tou mlhou okolo.

„Jak dlouho už jste tady?“ zeptala se Emy bez okolků na to, co ji zajímalo.

Muž se na ni podíval a zvedl jedno obočí: „Dobré ráno, Emy.“

Emy se trochu zastyděla. „Dobré ráno, Gandalfe!“

„Vida,“ zvedlo se i druhé obočí, „jak jsi přišla na to, že se jmenuji Gandalf?“

„Tatínek se s vámi zná. Mám vás od něho pozdravovat,“ domyslela si Emy. Ostatně dospělí ji často takhle úkolovali.

„Aha, děkuji.“

„On pracuje na ministerstvu a je tam hrozně důležitý, protože odpovídá správně na všechny otázky.“

„Opravdu? To bych si s ním měl možná někdy promluvit,“ řekl Gandalf a posuďte sami, jak to myslel.

„Až půjdeme pouštět draka, můžete klíďo s náma,“ prohlásila Emy zcela v rámci vlastní logiky.

„Draka?“ ujistil se čaroděj. Bylo poznat, že za chvíli ještě něco řekne, jen ta chvílika nakonec trvala delší chvílika...